

Republika Hrvatska
Općinski sud u Virovitici
Virovitica, Tomaša Masaryka 8

Poslovni broj: P-449/2025-15

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Virovitici, po sucu Zoranu Mandiću, u pravnoj stvari tužitelja Hrvoja Foreta OIB: 35676220168 iz Virovitice, Stanka Vraza 3, zastupan po punomoćniku Andreju Gariću, odvjetniku iz Slavonskog Broda, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d. Zagreb, OIB: 92963223473, Trg Bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, zastupano po punomoćnicima, odvjetnicima Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon zaključenja glavne, javne rasprave 2. srpnja 2026. u prisutnosti tužitelja osobno i njegovog punomoćnika, a u odsutnosti uredno pozvanog punomoćnika tuženika, temeljem odredbe čl. 335. st. 4. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 u daljnjem tekstu ZPP-a), 14. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nišetna odredba:

- iz članka 2.st.6. Ugovor o kreditu br. 3209062134, sklopljenog dana 03.05.2007. godine između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi:
„Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge.“

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju u roku od 15 dana na ime naplaćene naknade za obradu kredita isplati iznos od 252,17 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na iznos tekućom od dana 06.05.2007. godine po stopi iz čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate do 31.12.2007. godine, od 01.01.2008. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, od 01.08.2015. godine do 31.12.2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 01.01.2023. godine do 31.12.2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01.01. 2024.godine pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska

središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine.

III. Utvrđuje se da je ništetna odredba:

- iz članka 2.st.6. Ugovor o kreditu br. 3214661823, sklopljenog dana 17.10.2008. godine između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi:
„Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge.“

IV. Nalaže se tuženiku da tužitelju u roku od 15 dana na ime naplaćene naknade za obradu kredita isplati iznos od 180,59 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na iznos tekućom od dana 21.10.2008. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, od 01.08.2015. godine do 31.12.2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 01.01.2023. godine do 31.12.2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01.01.2024.godine pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine.

V. Utvrđuje se da je ništetna odredba:

- iz članka 2.st.6. Ugovor o kreditu br. 3221031611, sklopljenog dana 27.09.2010. godine između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi:
„Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge.“

VI. Nalaže se tuženiku da tužitelju u roku od 15 dana na ime naplaćene naknade za obradu kredita isplati iznos od 39,82 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na iznos tekućom od dana 08.10.2010. godine do 31.07.2015. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, od 01.08.2015. godine do 31.12.2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 01.01.2023. godine do 31.12.2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije

refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01.01. 2024.godine pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine.

VII. Utvrđuje se da je nišetna odredba:

- iz članka 2.st.1.toč. e) Ugovor o kreditu br. 3237053449, sklopljenog dana 14.05.2014. godine između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi:
„Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge.“

VIII. Nalaže se tuženiku da tužitelju u roku od 15 dana na ime naplaćene naknade za obradu kredita isplati iznos od 132,72 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na iznos tekućom od dana 21.05.2014. godine do 31.07.2015. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, od 01.08.2015. godine do 31.12.2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 01.01.2023. godine do 31.12.2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01.01. 2024.godine pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine.

IX. Nalaže se tuženiku da tužitelju plati prouzročeni parnični trošak u iznosu od 543,18 €, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude 14. srpnja 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj Hrvoje Foret iz Virovitice, Stanka Vraza 3, podnio putem svog punomoćnika tužbu ovome sudu protiv tuženika Zagrebačke banke d.d. Zagreb, radi utvrđenja ništetnosti odredbe ugovora o kreditu, te isplate.

1.1. U tužbi i tijekom postupka tužitelj navodi, da je s tuženikom dana 3. svibnja 2007. kao potrošač zaključio Ugovor o kreditu, kojim mu je odobren iznos od 95.000,00 kuna/12.608,67 € i na ime naknade za obradu zahtjeva naplaćen iznos od 1.900,00 kuna /252,17 €. Dana 17. listopada 2008. sa tuženikom je zaključio Ugovor o kreditu na iznos od 19.000,00 €, te mu je naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu od 1.360,62 kuna /180,59 €. Nakon toga tužitelj je sa tuženikom dana 27. rujna 2010., zaključio treći Ugovor o kreditu na iznos od 11.702,18 €, a na ime naknade i troškova naplaćen mu je iznos od 300,00 kuna/39,82 €. Tužitelj je s tuženikom zaključio i četvrti Ugovor o kreditu dana 14. svibnja 2014., na iznos od 152.000,00 kuna/20.173,87 €, a naplaćena mu je naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 1.000,00 kuna/132,72€.

1. 2. Tužitelj navodi da se o ugovornim odredbama za tzv. "ulaznu naknadu" nije pojedinačno pregovaralo, već su iste kao takve unaprijed formulirane i od strane tuženika (banke) implementirane u tipskom ugovoru na koje kao potrošač nije imao utjecaja. Također navodi da nikakve obavijesti o naplati troškova od djelatnika tuženika nije dobio.

1. 3. Tužitelj smatra da odredbe o naknadi koje su sadržane u ugovorima nisu bile sastavljene u dobroj vjeri, te su suprotne načelu savjesnosti i poštenja i kao takve uzrokovale su značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, zbog čega su iste nepoštena i ništetna i ne proizvode pravni učinak. Naplatom naknada temeljem tih odredbi tuženik je stekao nepripadajuću imovinsku korist koju je kao nepošten stjecatelj dužan vratiti zajedno sa zateznim kamatama od dana stjecanja.

1.4. Stoga tužitelj predlaže da sud donese presudu kojom bi utvrdio da su odredbe predmetnih Ugovora o kreditu kojima je ugovorena obveza potrošača na plaćanje naknade i troškova ništetna, te da tuženiku naloži povrat iznosa naplaćenih temeljem ništetnih odredbi ugovora, sa kamatama od dana stjecanja.

2. U odgovoru na tužbu i tijekom postupka, tuženik prigovara naznačenoj vrijednosti spora u iznosu od 1.932,51 €, smatra da se vrijednost predmeta spora treba odrediti prema zahtjevima za isplatu koji u zbroju iznose 596,29 €. Tuženik osporava tužitelju svojstvo potrošača, te smatra da se taj status ne može presumirati, već ga tužitelj treba dokazati. Nadalje, ne poriče činjenicu zaključenja ugovora, no osporava da bi se ugovorne odredbe koje se odnose na naknadu, mogle smatrati nepoštenima jer su iste jasne, razumljive i lako uočljive, pa stoga temeljem čl. 57. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.

2. 2. Tuženik navodi, da je informirao tužitelja o njegovoj potencijalnoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita, pa je tužitelj mogao shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja takve odredbe, a također ga je upoznao i stavio mu na raspolaganje Odluku o tarifi naknada za usluge kreditora. Također je tužitelj informiran tijekom

pregovora oko ugovaranja kredita na način da su službenici banke tužitelju jasno iskomunicirali postojanje obveze na plaćanje naknade u slučaju odobrenja kredita, a tuženik je svim svojim službenicima dostavio upute u kojima se navodi da se naknada za obradu kredita naplaćuje sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge, te da se naknada od strane korisnika može platiti iz sredstava kredita ili iz vlastitih sredstava. Naknada je pokrivala operativne troškove (trošak rada djelatnika banke, uključujući troškove zaposlenika na razvoju i odražavanju pripadnih IT sustava i sl.) materijalne troškove (uredni materijal, informatička oprema, trošak energenata i dr.), troškove trećih strana koje sudjeluju u realizaciji kao što je trošak poštarine, te povezane regulatorne troškove (rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenata, izrada ponuda, provjera, unos podataka, obrada zahtjeva, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata, odlaganje i arhiviranje).

2. 3. Tuženik smatra da ugovorne odredbe ne uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama koje bi se imale smatrati znatnom u smislu odredbe čl. 53. ZPP-a, te ističe i prigovor zastare, obzirom da su naknade naplaćene 2007., 2008., 2010., 2014., te slijedom navedenog predlaže tužbeni zahtjev odbiti kao neosnovan.

3. Među strankama nije sporno da je tužitelj kao korisnik kredita sa tuženikom kao kreditorom zaključio četiri Ugovora o kreditu u kojima je ugovorena naknada koja je naplaćena jednokratno, pa je tako tužitelju kod realizacije ugovora broj 3209062134 dana 6. svibnja 2007. naplaćen iznos u vrijednosti od 252,17 € (1.900,00 kuna) kod realizacije ugovora broj 3214661823 dana 20. listopada 2008. naplaćen je iznos od 180,59 € (1.360,62 kune). Kod realizacije ugovora broj 7104953876 dana 7. listopada 2010. na ime naknade za obradu kreditnog zahtjeva naplaćen je iznos od 300,00 kuna/39,82 €, a kod realizacije ugovora broj 7106516760 naplaćena je naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 1.000,00 kuna/132,72 €.

4. Sporno je, jesu li predmetne odredbe Ugovora o kreditu suprotne načelu savjesnosti i poštenja koja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te ima li tužitelj status potrošača koji nije imao utjecaja na sadržaj ugovora o kreditu, pravo na pravnu zaštitu sukladno odredbama Zakona o zaštiti potrošača koji je bio na snazi u vrijeme nastanka obveznopravnog odnosa.

4. 1. Također je sporno da li za potraživanje tužitelja nastupila zastara.

5. Radi utvrđenja relevantnih činjenica izvršen je uvid u potvrde Zagrebačke banke o visini naplaćene naknade (str. 9-12), Ugovor o nenamjenskom kreditu od 17. listopada 2008. (str. 13-16), dopisi punomoćnika tužitelja tuženiku (str. 17-20) Ugovor o nenamjenskom kreditu od 27. rujna 2010. (str. 21-28), Ugovor o gotovinskom nenamjenskom kreditu od 3. svibnja 2007. (str. 26-30), Ugovor o gotovinskom nenamjenskom kreditu od 14. svibnja 2014. (str. 31-36), izvod iz uputa tuženika službenicima (str. 50-51), te je saslušan tužitelj kao stranka (str. 360).

6. Svi dokazi ocijenjeni su temeljem čl. 8. ZPP-a.

7. Tužbeni zahtjev je osnovan.

8. Ocjenjujući izvedene dokaze zasebno i u cjelini, sud je iskaz tužitelja našao životnim i logičnim kako u dijelu gdje navodi da je kredit podigao kao građanin, koji nije obavljao nikakvu privrednu djelatnost, tako i u dijelu gdje navodi da je sredstva

ostvarena kreditom utrošio u obiteljsku kuću. Vjerodostojnim sud nalazi i dio iskaza tužitelja gdje govori o okolnostima sklapanja ugovora, odnosno da mu djelatnici tuženika nisu spomenuli naknadu koja se naplaćuje kod podizanja kredita, već bi ga nakon obavijesti da mu je odobren kredit, u poslovnici dočekaio gotov ugovor koji je trebao potpisati. Također je vjerodostojan i dio iskaza gdje navodi da se pri podizanju kredita skoncentrirao na iznos koji mu je potreban i visinu svojih mjesečnih primanja, odnosno na to da od svoje plaće može otplaćivati kredit.

8.1. Ovakav iskaz u skladu je s dokumentacijom koja se nalazi u spisu, a vjerodostojnost koje stranke niti ne osporavaju. Navode punomoćnika, da su djelatnici tuženika upućivali potrošače o naknadama koji se naplaćuju i njegovo pozivanje na Upute djelatnicima, sud nije našao vjerodostojnim, obzirom da se to niti iz izvoda iz Uputa koje je tuženik priložio (str.50-51) ne može zaključiti. U Uputama nije navedena obveza djelatnika da potrošače informiraju na što bi se naknada odnosila i koji se troškovi njome podmiruju.

8. 2. Uvidom u predmetne odredbe Ugovora koje se odnose na naknadu, vidljivo je kako su iste tipske odredbe koje se na istom mjestu ponavljaju i formulacija glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora.“, a iz iskaza tužitelja proizlazi da mu Odluka o Tarifi nije niti uručena prilikom zaključenja Ugovora. Ugovor o kreditu zaključen 14. 5. 2014., malo se po formi razlikuje od prethodnih, no također je riječ o tipskom ugovoru sa istom formulacijom glede obveze plaćanja naknade.

8. 3. Iako su u Ugovorima navedena imena zastupnika tuženika, punomoćnik tuženika nije predložio njihovo saslušanje na okolnost utvrđenja da je potrošaču objašnjena obveza plaćanja naknade, njena visina i što se njome plaća, iako je na tuženiku bio teret dokazivanja ovih okolnosti.

9. Stoga je sud našao relevantnim slijedeće utvrđene činjenice:

- da je tužitelj sa tuženikom u razdoblju od 2007. do 2014. godine zaključio četiri ugovora o kreditu,
- da je tužitelj predmetne nenamjenske kredite utrošio za uređenje obiteljske kuće,
- da u vrijeme sklapanja ugovora, a niti kasnije nije bio vlasnik obrta, trgovačkog društva, niti je obavljao ikakvu privrednu djelatnost, već kroz cijelo vrijeme radi kao djelatna vojna osoba,
- da tužitelj s tuženikom nije pregovarao o odredbama Ugovora o kreditu, već je potpisao kod tuženika sačinjen tipski ugovor,
- da odredba čl. 2. Ugovora o kreditu od 3. svibnja 2007., 17. listopada 2008., te 27. rujna 2010. kao i čl.2.e. Ugovora od 14. svibnja 2014., obvezuju korisnika kredita na plaćanje nedefinirane naknade i nespacificiranih troškova, odnosno sukladno „Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora“,
- da je tužitelju po kreditu broj 7103639257 dana 5. svibnja 2007., naplaćena naknada od 1.900,00 kuna/252,17 €, po kreditu broj 7104350336, dana 20. listopada 2008., naplaćena naknada u iznosu od 1.360,62 kuna/180,59 €, po kreditu broj 7104953876, dana 7. listopada 2010., naknada u iznosu od 300,00 kuna/39,82 €, a po kreditu broj 7106516760 naknada od 1.000,00 kuna/132,72 €, dana 20. svibnja 2014.

10. Za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari relevantne su odredbe Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/2003., u daljnjem tekstu ZZP/03 i 41/2014- u

daljnjem tekstu ZPP/14) koji su bili na snazi u vrijeme nastanka pojedinog obveznog pravnog odnosa, Direktive 93/13/EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima od 5. travnja 1993. (u daljnjem tekstu Direktiva 93/13/EEZ), Pravilnika o naknadama za potrošačke kredite (Narodne novine 15/2014), Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/2005, u daljnjem tekstu ZO-a) te odredbe Zakona o parničnom postupku (Narodne novine 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, u daljnjem tekstu ZPP).

10. 1. Zakon o zaštiti potrošača iz 2003. u čl. 3. potrošača definira kao svaku fizičku osobu koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, a na isti je način potrošač definiran u čl. 5. st. 1. točka 15. ZPP/2014.

10. 2. Članak 81. stavka 1. i stavka 2. ZPP/03, propisano je, da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Takva je odredba ugovora sukladno odredbi članka 87. stavka 1. ZPP/03, ništetna.

10. 3. Prema odredbi članka 84. ZPP/03 nije dopušteno ocjenjivati da li su ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni dopuštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive.

10. 4. Zakon o zaštiti potrošača (ZPP/14), nepoštenu poslovnu praksu regulira u odredbama čl. 30. do 38. i dijeli je u dvije skupine i to na zavaravajuću i agresivnu poslovnu praksu, s time da zavaravajuća poslovna praksa može biti i propuštanje, pa tako u čl. 34. st.1. navodi, da se poslovna praksa smatra zavaravajućom ako u konkretnom slučaju, uzimajući u obzir sva obilježja i okolnosti slučaja, kao i ograničenja konkretnog sredstva komunikacije, ne sadrži važne obavijesti koje su ovisno o kontekstu potrebne prosječnom potrošaču kako bi mogao donijeti odluku o kupnji utemeljenu na potpunoj obavijesti i time ga navede ili je vjerojatno da će ga navesti da donese odluku o kupnji koju inače ne bi donio. U točki 1. istoga stavka, kao primjer izdvaja slučaj kada trgovac skriva obavijesti ili ako su pružene obavijesti nejasne nerazumljive, dvosmislene ili nepravodobne.

10. 5. Direktiva 93/13/EEZ u čl. 3.st.2. određuje, da je na prodavatelju robe ili pružatelju ugovora teret dokazivanja da se o nekoj standardnoj odredbi pojedinačno pregovaralo, dok u čl. 4. određuje da se nepoštenost ugovornih odredbi procjenjuje na način da se uzme u obzir ne samo priroda usluga ili robe već i sve okolnosti i odredbe ugovora u vrijeme kada je sklopan.

10. 6. Pravilnik o naknadama za potrošačke kredite u čl. 2.st.1. naknadu definira kao fiksni ili varijabilni iznos koji vjerovnik naplaćuje za pružene usluge. Vjerovnici u kreditnim poslovima obračunavaju i naplaćuju naknade u skladu s Tarifom, tj. aktom vjerovnika, kojim se utvrđuju naknade, ovisno o vrsti kredita. Temeljem čl. 3. za obavljanje usluga u potrošačkom kreditiranju vjerovnik može obračunati i naplatiti naknade za obradu kreditnog zahtjeva, upravljanje kreditom, za prijevremenu otplatu kredita, raskid ugovora, izdavanje obavijesti i potvrda, te naknadu za osiguranje potraživanja.

10. 7. Članak 323. ZOO-a, regulira posljedice ništetnosti i određuje da je ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora.

10. 8. Sukladno odredbi čl. 327. st. 1. ZOO-a, na ništetnost pazi sud po službenoj dužnosti, a odredba čl. 328. ZOO-a, određuje da se pravo isticanja ništetnosti ne gasi.

10. 9. „Kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.“

11. Stavljajući u odnos utvrđene činjenice sa citiranim odredbama Zakona o zaštiti potrošača, sud je našao utvrđenim da se tužitelj koji je Ugovore o kreditu zaključio radi ulaganja u obiteljsku kuću, ima smatrati potrošačem u smislu Zakona o zaštiti potrošača, te mu kao potrošaču pripada i pravo na pravnu zaštitu sukladno odredbama Zakona o zaštiti potrošača koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja Ugovora o kreditu.

11. 1. Sporne odredbe članka 2.st.6. Ugovora o kreditu koji su zaključeni 2007., 2008. i 2010. kojima je ugovorena obveza korisnika kredita na plaćanje svih naknada i troškova sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, kao i odredba čl. 2. st.1.t.e. Ugovora o gotovinskom nenamjenskom kreditu zaključenog 14. svibnja 2014., sa identičnom obvezom potrošača, ne predstavljaju odredbe o predmetu ugovora i cijeni, odnosno „glavni predmet ugovora“, što rezultira time da se na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti iz čl. 84. ZZP-a.

11. 2. Europski sud postavio je određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne, odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima testirati na poštenost, pa je tako u presudi broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. godine utvrdio da se točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu odredbe članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ne može odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošače“, pa se naknada za otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma, samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove.

11. 3. Dakle, bitne činidbe ugovora, „glavni predmet ugovora“ su odredbe koje ga određuju kao takvog i bez kojih to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora, pa podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe se svakako ubraja i odredba o naknadi, jer ta odredba ne definira bit ugovora o kreditu.

11. 4. Razmatrajući jesu li predmetne odredbe čl. 2.st.6., odnosno u slučaju kredita iz 2014. čl.2.st.1.t.e., o kojima se nije posebno pregovaralo, suprotne načelu savjesnosti i poštenja, odnosno da li su uzrokovale znatnu neravnotežu u pravima i obvezama stranka na štetu potrošača, sud je utvrdio da su predmetne odredbe gramatički razumljive, no ipak nejasne. Naime, naknada se određuje sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, pa nije jasno je li potrošaču u vrijeme zaključenja pojedinog Ugovora bilo poznata odluka kreditora o visini naknade, odnosno koliko će na ime naknade platiti. Nadalje, predmetne odredbe ne sadrže nikakve valjane ekonomske razloge koji opravdavaju ugovaranje ove obveze.

11. 5. Dakle, u ugovorima se uopće ne navodi koliko će iznositi naknada i što ona obuhvaća, kako se naknada naplaćivala sukladno odluci Kreditora, nije jasno zašto nije navedena njena visina sukladno odluci važećoj u vrijeme zaključenja posla, kako bi potrošač mogao vidjeti koliko ona točno iznosi i što njome plaća.

11. 6. Praksu stavljanja ovakvih odredbi u tipske ugovore i dovođenje potrošača pred svršen čin pri potpisivanju ugovora, sud smatra nepoštenom poslovnom praksom, i u konkretnom slučaju, radi se o nepoštenoj odnosno ništetnoj odredbi Ugovora koja ne proizvodi pravne učinke, slijedom čega je sud našao osnovanim tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti odredbi čl. 2. st.6. i 2.st.1.t.e. Ugovora o kreditu sklopljenog između stranaka dana 3. svibnja 2007. 17. listopada 2008., 27. rujna 2010. i 14. svibnja 2014.

11. 7. U odnosu na odredbu čl. 2.st.1.t. e. Ugovora o nenamjenskom kreditu koji je zaključen 14. svibnja 2014. dakle u vrijeme primjene Zakona o zaštiti potrošača koji je stupio na snagu 8. travnja 2014., ova odredba kojom se potrošaču nameće obveza "platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora" ima obilježja zavaravajuće poslovne prakse, odnosno zavaravajućeg propuštanja (čl. 34. st. 1. i 2. ZZP/2014) stoga što trgovac takvom formulacijom skriva visinu naknade.

11. 8. Točan je navod tuženika da je u vrijeme zaključenja Ugovora o gotovinskom nenamjenskom kreditu od 14. svibnja 2014., bio na snazi Pravilnik o naknadama za potrošačke kredite kojim je određeno pravo kreditora da naplati naknadu u fiksnom ili varijabilnom iznosu sukladno svojim odlukama, no Pravilnik ne oslobađa kreditora od obveze postupanja sukladno Zakonu o zaštiti potrošača, kojim je zabranjena zavaravajuća poslovna praksa, koja je u ovom postupku utvrđena.

11. 9. Kako temeljem odredbe čl. 323. ZOO-a, zbog ništetnosti odredbe čl. 3. Ugovora postoji obveza tuženika vratiti primljeno bez osnove, sud je razmatrao osnovanost prigovora zastare imajući u vidu odredbe ZOO-a, sudsku praksu, te pravna shvaćanja Vrhovnog suda Republike Hrvatske o računanju zastarnog roka.

11. 10. Naime, Vrhovni je sud RH na sjednici Građanskog odjela, održanoj dana 30. siječnja 2020. zauzeo pravno shvaćanje (broj Su-IV-47/2020) da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne stranke dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.

11. 11. Ovakvo stajalište izraženo je i u odluci Vrhovnog suda RH: Rev-953/2020.

11. 12. Dakle iz navedenog pravnog stava Vrhovnog suda RH, proizlazi da zastara restitucijskog zahtjeva još nije niti počela teći, nego će početi teći tek pravomoćnošću ove odluke.

11. 3. Prihvaćajući pravno shvaćanje Vrhovnog suda i recentnu sudsku praksu, ovaj sud prigovor zastare nije našao osnovanim.

11. 14. Temeljem čl. 1115. ZOO-a, tuženik kao nepošten stjecatelj dužan je platiti i kamatu od dana stjecanja bez osnove.

11. 15. Naime, tuženik je povrijedio interese i prava potrošača, jer je u potrošačkim ugovorima o kreditu zaključenim s tužiteljem koristio nepoštene ugovorne odredbe temeljem kojih je naplaćivao naknade i to u iznosu od 1.900,00 kuna/252,17 € dana 3. svibnja 2007., 1.360,62 kuna/180,59 € dana 17. listopada 2008., iznos od 300,00 kuna/39,82 € dana 27. rujna 2010. i 1.000,00 kuna/132,72 € dana 14. svibnja 2014., te je takvom praksom postao nepošten stjecatelj.

11. 16. Kako je tuženik nepošten stjecatelj od dana plaćanja naknada, dužan je platiti i zateznu kamatu od dana stjecanja, slijedom čega je sud tužbeni zahtjev i u dijelu koji se odnosi na isplatu zatezne kamate, našao osnovanim.

11.17. Isto tako treba napomenuti da je Županijski sud u Zagrebu u presudi poslovni broj GŽ-2761/20 izrazio stav da se tuženik ne može s uspjehom pozivati na poštenje, a niti na zaključak Vrhovnog suda RH poslovni broj Su-IV-22/04 od 05. ožujka 2004. godine, jer je ZZP lex specialis.

12. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a.

12. 1. Tužitelj je u tužbi kao vrijednost predmeta spora naznačio iznos od 1.932,51 €, a do kojeg iznosa je došao zbrajajući vrijednost predmeta spora u slučaju utvrđenja ništetnosti (1.327,22 €) sa vrijednošću kondemnatornog zahtjeva (596,29 €). Ovako naznačenoj vrijednosti predmeta spora prigovorio je tuženik, te je sud sukladno odredbi čl. 40. ZPP-a donio rješenje kojim je prihvatio prigovor tuženika i kao vrijednost predmeta spora utvrdio iznos od 596,29 €.

12. 2. Naime, u ovakvim situacijama vrijednost predmeta spora određuje se samo prema vrijednosti zahtjeva na činidbu, obzirom da je deklaratorni tužbeni zahtjev uz tužbeni zahtjev na činidbu, istaknut samo u svrhu ocijene opravdanosti tužbe na činjenje ne uzima se u obzir pri utvrđenju vrijednosti predmeta spora. Ovakav način utvrđivanja vrijednosti predmeta spora u skladu je s pravnim shvaćanjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženim u odlukama Rev-215/02-2 od 11. ožujka 2003. i Rev-1264/07 od 29. listopada 2008. , kao i brojim drugim odlukama.

12. 3. Tuženik koji je u cijelosti izgubio spor dužan je tužitelju naknaditi troškove koji su bili opravdani i nužni za vođenje postupka, a odnose se na trošak zastupanja po punomoćniku sukladno Tarifi o nagradama i naknadi za rad odvjetnika i trošak sudskih pristojbi.

12. 4. Punomoćniku tužitelja za sastav tužbe obzirom na utvrđenu vrijednost predmeta spora pripada 50 bodova, odnosno nagrada od 100,00 € (Tbr. 7. točka 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, u daljnjem tekstu; Tarife).

12. 5. Punomoćniku tužitelja za sastav obrazloženih podnesaka od 6. listopada 2025. i 14. svibnja 2026. po tbr. 8. točka 1. Tarife pripada nagrada od 100,00 € za svaki podnesak.

12. 6. Za zastupanje na ročištu od 2. srpnja 2026. punomoćniku tužitelja po tbr. 9. točka 1. Tarife pripada nagrada od 100,00 €, a za pristup ročištu za objavu presude po tbr. 9. točka 3. Tarife, pripada mu nagrada od 50,00 €, što ukupno na ime zastupanja po punomoćniku iznosi 450,00 €. Kako PDV na odvjetničke usluge nije zatražen, sud zatraženu naknadu nije uvećao za PDV.

12. 7. Kao opravdan i nužan trošak je i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 33,18 €, te presudu u iznosu od 60,00 €.

12. 8. Zahtjev za naknadu troškova za dostavu dokumentacije, sud nije našao osnovanim, obzirom da taj trošak nije dokumentiran.

12. 9. Nalazeći zahtjev za naknadu troškova postupka osnovanim u iznosu od 543,18 €, riješeno je kao u izreci.

U Virovitici 14. srpnja 2026.

Sudac:

Zoran Mandić

Uputa o pravnom lijeku: Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira je li na isto pristupila, odnosno od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje. Žalba se podnosi pisano, u tri istovjetna primjerka, putem ovog suda. O žalbi odlučuje Županijski sud.

Dostaviti:

1. Za tužitelja punomoćnik Andrej Garić, odvjetnik iz Slavonskog Broda
2. Za tuženika: Odvjetničko društvo Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. iz Zagreba,

Broj zapisa: **9-3088a-b60ac**

Kontrolni broj: **0cf98-e216c-cc8c3**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Virovitici** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.